

Ο ιερομάρτυς Φιλωνίδης (30 Αυγούστου)

«Το νικάν αυτόν εαυτόν, αύτη πασών των νικών πρώτη τε και αρίστη», λέει ένας αρχαίος σοφός. Πλάτων..

Κι είναι τα λόγια τούτα αληθινά! Είναι λόγια αθάνατα!

Γιατί ο εαυτός μας, είτε το αναγνωρίζουμε είτε όχι, είναι για τον καθένα μας ο μεγαλύτερος εχθρός. Εχθρός ασυγκράτητος και δυνατός. Εχθρός ανυποχώρητος και σκληρός.

Το να μπορεί δε ένας να συγκρατεί και να δαμάζει ένα τέτοιο εχθρό, το να μπορεί να επιβάλλεται στον ψυχικό του κόσμο και να πετυχαίνει να κάμνει όχι αυτό που του ζητούν οι άλογες ορμές και τα πάθη του, αλλά αυτό που πρέπει, τότε λέγουμε, πως αυτός κερδίζει την πρώτη, μα και την ωραιότερη νίκη.

Αυτή την αλήθεια έκαμαν βίωμα και σκοπό στη ζωή τους όλοι εκείνοι, που

πέρασαν από τον πλανήτη μας κι έγραψαν με το παράδειγμα και τον βίο τους ανεξίτηλα τα ονόματα τους στο βιβλίο του Θεού. Ένας απ' αυτούς τους τρανούς αγωνιστές και νικητές του εαυτού τους είναι κι ο ιερομάρτυρας Φιλωνίδης.

Γεννήθηκε στην Κύπρο μας γύρω στο 250 μ.Χ. που ακριβώς, δεν γνωρίζουμε.

Ούτε και ποιοι ήσαν οι γονείς του. Εκείνο που γνωρίζουμε είναι πως ο Άγιος σε νεαρή ηλικία κλήθηκε να υπηρετήσει την Εκκλησία του Χριστού στο Κούριο, που ήταν μια πόλη μεγάλη και περιώνυμη για τη λατρεία του Απόλλωνα και την ακολασία της! Από τούτη την πνευματική εξέλιξη του Αγίου κρίνουμε, πως κι οι γονείς του πρέπει να ήσαν χριστιανοί και μάλιστα πιστοί. Από αυτούς ο προνομιούχος νέος πρέπει να διδάχθηκε «από βρέφους τα ιερά γράμματα».

Την εποχή αυτή φαίνεται, πως η χριστιανική θρησκεία είχε αρκετά

διαδοθεί στην Κύπρο μας. Το κήρυγμα των αποστόλων Παύλου και Βαρνάβα και του Μάρκου έπεσε σε αγαθή γη. «Όπου επλεόνασεν η αμαρτία υπερεπερίσσευσεν η χάρις» (Ρωμ. ε', 20). Ηρακλείδιος, Μνάσων, Ρόδων, Αυξίβιος, Μακεδόνιος, Λάζαρος, Επαφράς, Τυχικός, Σέργιος Παύλος, Τίτος, είναι μερικά ονόματα, ελάχιστα από εκείνους που όχι μόνο δέχτηκαν με δίψα και λαχτάρα τη νέα πίστη μα κι αγωνίστηκαν να την διαδώσουν παντού.

Αγωνίστηκαν, γιατί στο νησί μας η ειδωλολατρία είχε πολύ βαθιές τις ρίζες. Η λατρεία των Θεών του Ολύμπου κι ιδιαίτερα της θεάς Αφροδίτης για την οποία ήταν κοινή η πίστη πως γεννήθηκε από τους αφρούς της θάλασσας της Πάφου, ήταν πολύ στενά συνδεδεμένη με όλες τις εκδηλώσεις της ζωής των κατοίκων του νησιού.

Η νέα θρησκεία ερχόταν να καταργήσει αυτές τις εκδηλώσεις, για τούτο κι η αντίδραση υπήρξε άμεση. Αυτοί οι πρώτοι κήρυκες του θείου λόγου, οι απόστολοι

Παύλος και Βαρνάβας και Μάρκος γνώρισαν από προσωπική εμπειρία τη σφοδρή αντίθεση των φανατικών οπαδών της παλαιάς θρησκείας. Στην ιεραποστολική τους πορεία ανάμεσα στην Πάφο «ευρήκαν τους ποταμούς των ψυχών εις κατάσταση αυξανομένης εξεγέρσεως, αναβαίνοντας».

Πολλά εμπόδια παρενέβαλε ο διάβολος στο έργο τους. Η Πάφος πλημμύρισε κυριολεκτικά από «εκδηλώσεις βίας, τοις βιαίις επικλύσας». Analect 147.. Η λαϊκή παράδοση αναφέρει, πως ο απόστολος Παύλος δέθηκε σε μια πέτρινη κολόνα, που δεικνύεται ακόμη και σήμερα στην Κάτω Πάφο κοντά στο ναό της Χρυσοπολίτισσας και κτυπήθηκε ανελέητα «σαράντα παρά μίαν» μαστιγώσεις. Όμως παρά τους διωγμούς και τα εμπόδια η θρησκεία του γλυκύτετου Ιησού είχε σε πολλά μέρη επιβληθεί. «Υπερεπερίσσευσεν η χάρις». Πολλές οικογένειες την εποχή αυτή γνώρισαν τον Κύριο και ζούσαν έντονα τις επιταγές της νέας ζωής, της χριστιανικής.

Από μια τέτοια οικογένεια χριστιανική γεννήθηκε κι ο Φιλωνίδης. Από αυτή διδάχτηκε πως η λατρεία των ειδώλων ήταν χωρίς περιεχόμενο. Ψεύτικοι κι ανύπαρκτοι θεοί ήταν όλοι τους. Μόνο ο Θεός των χριστιανών είναι Θεός αληθινός. Αυτός υπήρχε προ πάντων των αιώνων και θα υπάρχει εις πάντας τους αιώνας. Αυτός δημιούργησε τον κόσμο. Αυτός από αγάπη έστειλε στον κόσμο και τον Μονογενή Υιό Του. Ήλθε κι έζησε ανάμεσα στους ανθρώπους σαν άνθρωπος «παρεκτός αμαρτίας». Δίδαξε, σταυρώθηκε για τις αμαρτίες τους κι αναστήθηκε για τη δικαίωση και τη σωτηρία τους. «Παρεδόθη δια τα παραπτώματα ημών και ηγέρθη δια την δικαίωσιν ημών» (Ρωμ. δ', 25).

Αυτού του αληθινού Θεού παιδιά είμαστε όλοι οι άνθρωποι. Κι Αυτόν τον αληθινό Θεό οφείλουμε ν' αγαπούμε με όλη μας την ψυχή και την καρδιά και με όλη μας τη δύναμη. Και την αγάπη μας στον Θεό μας θα μπορούμε να τη δείχνουμε, αν αγαπούμε συγχρόνως και τον πλησίον μας, δηλαδή τον κάθε άνθρωπο σαν και

τον εαυτό μας. Γι' αυτές τις δύο αγάπες πρέπει να είμαστε έτοιμοι και τη ζωή μας να θυσιάσουμε. Γιατί οι δυο αυτές αγάπες είναι οι δύο φτερούγες με τις οποίες ο κάθε άνθρωπος μπορεί να πετά, για να φτάσει μια μέρα στα ουράνια παλάτια της αιωνιότητας.

Με τέτοιες διδασκαλίες απλές οι χριστοφόροι γονείς φρόντιζαν να ενσταλάζουν στην αγνή ψυχή του παιδιού τους «εξ απαλών ονύχων» το γνήσιο πνεύμα της διδασκαλίας του Χριστού. Έτσι μεγάλωνε το παιδί. Και στην καρδιά του μέρα με τη μέρα μεγάλωνε μαζί κι ο πόθος, ο φλογερός πόθος να γίνει ένας εργάτης του Χριστού. Να προσφέρει κι αυτός τον εαυτό του στην ιερή φάλαγγα εκείνων, που δούλευαν για την πνευματική ανόρθωση των ανθρώπων του νησιού.

Επιτέλους ήρθε η ώρα. Νέος πια ο Φιλωνίδης έτοιμος σε όλα κλήθηκε στην υπηρεσία της Εκκλησίας. Δέχτηκε την κλήση. Κι υπηρέτησε με ζήλο. Στην αρχή ως αναγνώστης. Ύστερα ως διάκονος και

πρεσβύτερος. Και μετά τον θάνατο του επισκόπου του Κουρίου ως επίσκοπος.

Στη νέα του θέση ο ζηλωτής ποιμένας των λογικών προβάτων του Χριστού είχε πολλές δυσκολίες κι εμπόδια να υπερνικήσει. Το Κούριο, η ομορφοχτισμένη Ελληνική πόλη στα νότια της Κύπρου, που δεχόταν κάθε μέρα της γαλανής θάλασσας το φίλημα και τη νύχτα το γλυκό νανούρισμα της, ήταν ένα από τα μεγάλα κέντρα της ειδωλολατρίας της Κύπρου. Εδώ ήταν χτισμένος ο περίφημος ναός του Απόλλωνα με το γνωστό μαντείο. Χιλιάδες λαού όχι μόνον από το νησί μας, αλλά κι από άλλες χώρες της απέραντης Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας μαζευόντουσαν σ' αυτό, για να προσφέρουν θυσίες, να το συμβουλευτούν και ν' ακούσουν κάτι για το μέλλον τους. Εδώ υπήρχε κι ένα ωραιότατο στάδιο. Πλήθη από φιλάθλους συνερχόντουσαν κάθε φορά, για να παρακολουθήσουν τους αθλητικούς αγώνες. Κι άλλοι να ιδούν και να διδαχθούν από τα ποικίλα πνευματικά έργα της Ελληνικής δημιουργίας, που

συχνά παιζόντουσαν στο μαρμάρينو θέατρο της πόλεως. Όλα τούτα μαζί με τα γυμναστήρια και τους βωμούς για θυσίες και τα αγάλματα και τις άλλες εκδηλώσεις της ειδωλολατρικής ζωής έκαμναν την πόλη κέντρο θρησκευτικού φανατισμού, αλλά και ανηθικότητας. Σ' αυτό το κέντρο ανέλαβε ο μακάριος επίσκοπος με φλογερό ζήλο το έργο του, το θείο έργο της σωτηρίας ψυχών.

Η πρώτη του προσπάθεια στράφηκε στην οργάνωση του μικρού ποιμνίου του. Γι' αυτό διαθέτει όλα τα υλικά αγαθά που του αφήκαν οι γονείς του. Πτωχεύει αυτός για να ανακουφίσει τα πνευματικά παιδιά του, όπως αποκαλεί τους χριστιανούς του. Το παράδειγμα του συγκινεί όχι μονάχα τους πιστούς, αλλά και τους ειδωλόλατρες, που αρχίζουν να προσβλέπουν με εμπιστοσύνη σ' αυτόν. Τον παρακολουθούν με προσοχή, τον συντρέχουν και τον ακούν με σεβασμό. Στο κήρυγμα του κάθε φορά τρέχουν και νέοι ακροατές. Κι αυτός με υπομονή και καλοσύνη, αλλά κι αγάπη ανεξάντλητη τους κατευθύνει και τους καθοδηγεί στον

δρόμο της αλήθειας, του Θεού τον δρόμο. Καθημερινά και νέοι προσήλυτοι προσέρχονται και κατηχούνται και βαπτίζονται και προστίθενται στο λογικό ποίμνιο της μάνδρας του Χριστού. Έτσι το Κούριο, που ήταν μια πόλη κέντρο ειδωλολατρίας και διαφθοράς, με τον καιρό γίνεται μια πόλη του Χριστού. Ένα κέντρο χριστιανικής αγάπης και ηθικής ανορθώσεως.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον επιδεικνύει ο ενάρετος ιεράρχης στην εκλογή των συνεργατών του. Γνωρίζει ότι οι καλοί κι άξιοι ιερείς είναι η δύναμη του επισκόπου, αλλά και της Εκκλησίας οι αφοσιωμένοι εργάτες κι οδηγοί. Γι' αυτό κι αδιάκριτα δεν χειροτονεί κανένα. Πρέπει να βρει τον κατάλληλο κι έτσι να προχωρήσει. Τα λόγια του θείου Παύλου «χείρας ταχέως μηδενί επιτίθει, μηδέ κοινωνεί αμαρτίαις αλλοτρίαις» αποτελούν γι' αυτόν ένα γνώρισμα ενεργείας στο θέμα αυτό. Έτσι εργάζεται ο γεραρός επίσκοπος ως την ήμερα που κηρύχτηκε ο τρομερός διωγμός επί Διοκλητιανού.

Ο τότε ηγεμόνας της Κύπρου Μάξιμος, άνθρωπος σκληρός και διεφθαρμένος βρήκε την ευκαιρία να εκδηλώσει όλο το μίσος του ενάντια στη νέα θρησκεία. Οι φυλακές γέμισαν από κρατουμένους. Στα στάδια σέρνονται καθημερινά οι οπαδοί του Εσταυρωμένου. Μια πρόχειρη δίκη διεξάγεται εκεί. Ακολουθεί η ομολογία του μάρτυρος, τα βασανιστήρια κτηνώδη και απάνθρωπα και στο τέλος ο θάνατος. Το αίμα τρέχει άφθονο στη Νήσο των Αγίων.

Κάποια μέρα άνθρωποι του ηγεμόνα συνέλαβαν και τον επίσκοπο και τον έριξαν στη φυλακή. Εκεί μ' άλλους αλυσοδεμένους ειδωλολάτρες είχαν συλληφθεί κι εκρατούντο και τρία πνευματικά παιδιά του. Ο ιερέας Αριστοκλής, ο διάκονος Δημητριανός κι ο αναγνώστης Αθανάσιος. Παραχώρηση Θεού η συνάντηση. Ευκαιρία για αλληλοενίσχυση. Και μοναδικό μέσο για τον σκοπό τούτο η προσευχή. Η θερμή και ολόψυχη στον Πλάστη προσευχή.

- Παιδιά μου, τους έλεγε ο στοργικός

επίσκοπος. Μεγάλη τιμή μας κάνει με τούτη τη δοκιμασία ο Κύριος μας. Τώρα μπορούμε κι εμείς μαζί με τον απόστολο Παύλο να αναφωνούμε! «Ημίν εχαρίσθη το υπέρ Χριστού, ου μόνον το εις αυτόν πιστεύειν, αλλά και το υπέρ αυτού πάσχειν» (Φιλιπ. α' 30).

Κι η παραχώρηση τούτη είναι τιμή για μάς. Είναι τιμή και προνόμιο. Ας τον ευχαριστήσουμε από τα βάθη της ψυχής μας κι ας τον παρακαλέσουμε. Ας τον παρακαλέσουμε να μας αξιώσει να μείνουμε πιστοί στο πανάγιο θέλημα Του μέχρι θανάτου.

Οι κρατούμενοι γονάτισαν. Κι ο φωτισμένος ιεράρχης ανέπεμψε μια τέτοια περίπου προσευχή:
Κύριε, σε παρακαλούμε. Μην απομακρύνεις από ημάς το έλεος σου προς χάριν του αγαπητού Σου υιού, του Σωτήρος ημών Χριστού. Μην μας κατεντροπιάσεις. Δείξε και σε τούτη την περίπτωση απέναντι μας την επιείκεια σου και την ευσπλαχνία σου. Σύμφωνα με τα τόσα θαυμαστά σου έργα, τα αναρίθμητα, γλίτωσέ μας και τούτη τη φορά από τους

πλοκάμους της αμαρτίας που μας
τριγυρίζει και δόξασε με τον τρόπο αυτό
το πανάγιο όνομα Σου. Θέλουμε να
μείνουμε πιστοί στο θέλημα Σου
οσαδήποτε μέσα κι αν χρησιμοποιήσει ο
δόλιος εχθρός. Βοήθησε μας. Χάλκεψε
μέσα μας ακατάλυτη την απόφαση να μη
λυγίσουμε με κανένα τρόπο. Κι αξιώσέ
μας, Κύριε, να ιδούμε να καταισχύνονται
όλοι εκείνοι, που φέρονται με σκληρότητα
και κακότητα στους δούλους σου. Δώσε
ακόμη, Πατέρα, να ιδούμε την αγία σου
θρησκεία να απλώνεται παντού και την
Εκκλησία σου σαν δένδρο ευσκιόφυλλο
να σκεπάζει ολόκληρο το νησί μας. Αμήν.
Την τελευταία λέξη πρόφεραν όλοι τους
με βαθιά πίστη. Ήταν μια εγκάρδια ευχή!

Από τη στιγμή που ο μακάριος επίσκοπος
είχε συλληφθεί κι εγκλειστεί στη φυλακή,
μια διαφορετική συμπεριφορά και
διαγωγή παρατηρήθηκε στους
κρατούμενους. Οι φωνές κι οι βλαστήμιες
κι όλες οι άλλες βρωμερές εκφράσεις
λιγοστεύουν μέρα με τη μέρα. Το
κήρυγμα του Εσταυρωμένου συγκινεί. Οι
καρδιές αλλάζουν. Η αγριότητα

παραμερίζει. Κι η σκληρότητα παραχωρεί τη θέση της στην πραότητα και την καλοσύνη.

Πόση δύναμη αλήθεια κλείνει μέσα της η ζωντανή διδασκαλία, σαν συνοδεύεται και με το καλό παράδειγμα! Τι δεν θα μπορούσε να πετύχει ο χριστιανισμός αν αυτοί που τον προβάλλουν, φρόντιζαν μαζί με τα όμορφα λόγια που κηρύττουν, να παρουσίαζαν και τον εαυτό τους υπόδειγμα και πρότυπο των όσων διδάσκουν! Τότε δεν θα είχαμε το τρομερό κατάντημα, που παρατηρούμε τόσο έντονα στην εποχή μας. Πολλοί κήρυκες. «Κύμβαλα όμως αλαλάζοντα...» Ούτε και το παράπονο του Κυρίου θα ακουόταν τόσο θλιβερό. •«Το όνομα του Θεού δι' υμάς βλασφημείται εν τοις έθνεσι». (Ρωμ. β', 24). να ευχηθούμε να 'ρθει το γρηγορότερο μια τέτοια εποχή; Ο Κύριος να δώσει.

Ένα πρωί, μόλις η αγία συντροφιά τέλειωσε την κατανυκτική της προσευχή δυνατές φωνές ακούστηκαν έξω από το

κελί των κρατουμένων. Σε λίγο η πόρτα άνοιξε βίαια και τρεις δήμιοι μπήκαν μέσα κι έσυραν έξω τον ιερέα Αριστοκλή, τον διάκονο Δημήτριο και τον αναγνώστη Αθανάσιο. Ένα χαμόγελο ευγνωμοσύνης άνθισε στα χείλη και των τριών.

Ευγνωμοσύνης στον Κύριο που τους έκανε την τιμή να τον ομολογήσουν ενώπιον μικρών και μεγάλων.

Σε μια ευρύχωρη πλατεία ήταν μαζεμένος κόσμος πολύς. Στη μέση ήταν στημένη μια εξέδρα. Ένας άνδρας καθόταν στο κέντρο. Μπροστά του οδηγήθηκαν οι μάρτυρες. Μια φωνή δυνατή ακούστηκε να λέει:

- Είστε έτοιμοι να προσφέρετε θυσία στους μεγάλους θεούς μας ή ακόμη επιμένετε στην πλάνη σας;
- Θεός για μας δεν είναι τα είδωλα. Ο αληθινός Θεός δεν κατοικεί στις πέτρες.

Η τελευταία λέξη μόλις ακούστηκε.

«Σκοτώστε τους άπιστους» ήταν η διαταγή. Οι δήμιοι άρπαξαν στα δυνατά τους χέρια τους μάρτυρες, τους έσυραν μακριά κι

εκεί τους θανάτωσαν.

Τρεις ακόμη ζωές έσβησαν πρόωρα. Πότισαν με το αίμα τους το δένδρο της πίστεως, το χριστιανικό δένδρο. Έσβησαν επάνω στο σφρίγος τους. Δεν κατόρθωσαν όμως να σβήσουν, ούτε και να μειριάσουν το μίσος που φώλιαζε στα στήθη του ειδωλολάτρη άρχοντα, που πολλές φορές ακουόταν να μονολογεί και να λέει:

- Ο επίσκοπος... Αυτός είναι το μεγάλο θεριό! Αυτόν πρέπει να εξευτελίσω και να θανατώσω. Αυτόν... Αλλά πως;

Κάποια στιγμή σταμάτησε απότομα τις βόλτες. Γέλασε σαρκαστικά και φώναξε τον υποτακτικό.

- Πες να 'ρθουν οι εκτελεστές.

Σε λίγο παρουσιάστηκαν μπροστά του μερικά γεροδεμένα παλικάρια με μορφές άγριες.

- Ο επίσκοπος πρέπει να βασανιστεί, είπε. να βασανιστεί, όσο μπορείτε πιο σκληρά. Αν δεν υποχωρήσει, τότε να εξευτελιστεί... να ξεγυμνωθεί κι επάνω στο σώμα του να ασελήσουν μεθυσμένοι

σάτυροι. Μετά να θανατωθεί.

Οι εκτελεστές έτρεξαν να ετοιμάσουν τα σχετικά. Ένας στρατιώτης, που ήταν εκεί, μουσικός χριστιανός, έτρεξε κι αυτός στη φυλακή και με πόνο ψυχής κάλεσε τον γηραιό επίσκοπο και του φανέρωσε τη διαταγή του άρχοντα.

Ο ιερομάρτυρας πάγωσε κυριολεκτικά, σαν έμαθε την απόφαση. «Το κορμί μου, ναι! Ας το ξεσχίσουν! Ας το κόψουν κομμάτια! Ας το ψήσουν! Όχι όμως και να το μολύνουν! Αυτό δεν θα γίνει ποτέ! δεν θ' αφήσω να γίνει ποτέ. Καλύτερα να πεθάνω μια ώρα γρηγορότερα. Όχι όμως να μολυνθώ, πρόφερε με σταθερότητα ο σεβάσμιος γέροντας. Και γονάτισε.

- Κύριε, είπε, ελέησε με. Δεν μπορώ και να σκεφθώ. Συγχώρησέ με και σώσε με εκ των καταδιωκόντων με.

Βοήθησε με να κρατήσω αμόλυντη την ατίμητη αγνότητα μου και μην επιτρέψεις μέσα μου κανένα συμβιβασμό με την αμαρτία και τη διαφθορά.

Περιχαράκωσε μέσα μου την απόφαση να

μείνω αγνός και φύλαξε με από τη δειλία και το σκάνδαλο.

Αιώνιε Αρχιερέα, μην επιτρέψεις σε καμιά περίπτωση να λυγίσω και ν' αρνηθώ την αποστολή μου.

Αφού προσευχήθηκε για πολλή ώρα με δάκρυα, σηκώθηκε. Κάλεσε κοντά του μερικούς απ' τους κρατούμενους αδελφούς και τους φανέρωσε τις διαθέσεις του άρχοντα και την απόφαση του για αυτοθυσία. Ήθελε να μη σκανδαλισθεί κανένας από τον τρόπο που θα πέθαινε. Μετά σύρθηκε σιγά-σιγά σ' ένα διάδρομο κι από μία μυστική θυρίδα ανέβηκε σ' ένα ψηλό γκρεμό. Εκεί σκέπασε το πρόσωπο του με τον επενδύτη του, έκαμε τρεις φορές το σημείο του σταυρού κι ύστερα ρίχτηκε κάτω.

Προτού το σώμα αγγίσει τη γη, η αγία ψυχή του ιερομάρτυρα λεύτερη πέταξε στον ουρανό. Έφυγε ικανοποιημένη και χαρούμενη που κράτησε ανέπαφο τον θησαυρό της αγνότητας του. Προτίμησε κι αυτός τον τιμημένο θάνατο του κορμιού,

όπως και τόσες παρθένες κι άγιες γυναίκες, παρά την ατίμωση, τον εξευτελισμό, την ντροπή.

Το αμόλυντο σώμα του αγίου το βρήκαν μερικοί ειδωλολάτρες. Το έβαλαν σ' ένα σακί και το πέταξαν στη θάλασσα. Μα αυτή δεν το κράτησε. Σπλαγχνικότερη από τα θεριά, που λέγονται άνθρωποι, το απόθεσε σε λίγο απαλά στην αμμουδιά. εκεί κατόπιν οράματος το βρήκαν δύο χριστιανοί. Περπατούσαν έξω από την πόλη, όταν ξαφνικά είδαν να τρέχει μπροστά τους γυμνός ο αυτοθύτης Επίσκοπος. το κεφάλι του στεφανωμένο με λαμπρό στέμμα.

Το κορμί του ήταν αλειμμένο με ευωδιαστή σμύρνα. Και στο χέρι του κρατούσε κλάδο φοινικιάς.

Ήταν ο νικητής!

Ο νικητής του εαυτού του! Ο νικητής της ζωής! Νικητής, μα και στεφανωμένος από τον Δίκαιο Κριτή με τον αμαράντινο της δόξας στέφανο.

Οι χριστιανοί ακολούθησαν με συγκίνηση την οπτασία. Όταν αυτή κάποια στιγμή χάθηκε από τα μάτια τους, είδαν μπροστά τους το αγνό του μάρτυρος σκήνωμα. Γονάτισαν και το ασπάσθηκαν. Ύστερα το σήκωσαν με ευλάβεια και μ' άλλους χριστιανούς το έθαψαν με κάθε τιμή και σεβασμό.

Στην εποχή μας που η ανηθικότητα κι η διαφθορά σαν ορμητικός χείμαρρος παρασύρει κάθε μέρα χιλιάδες νεανικές ψυχές στον όλεθρο και την καταστροφή, το παράδειγμα του αυτομάρτυρα Επισκόπου πρέπει να συγκινήσει κάθε καρδιά. το σώμα του καθενός μας είναι ένας ναός. Ναός ιερός «Πνεύματος Αγίου του ενοικούντος εν ημίν» (Β' Τιμ. α', 14). Κι όπως κάθε ναός πρέπει να κρατείται καθαρός, έτσι κι ο ναός του σώματος μας.

Κανένα πράγμα δεν λερώνει και δεν φθείρει τόσο το σώμα, όσο η ανηθικότητα κι η σαρκολατρική διαφθορά. «Ει τις τον ναόν του Θεού φθείρει, φθερεί τούτον ο Θεός» φωνάζει κι ο λόγος του Θεού (Α'

Κορ. γ', 17).

Νέοι και νέες, φυλάχτε την αγνότητα του σώματος και της ψυχής σας. Κλείστε ερμητικά τ' αυτιά σας στο πλάνο τραγουδι των Σειρήνων, που σας καλεί στην ακολασία και τη διαφθορά. Γιατί, όταν οι άνθρωποι αποθαυμάζουμε κι επιζητούμε να κάμουμε βίωμα μας τη ζωή των Σοδόμων, πρέπει να γνωρίζουμε πως δεν θα μπορέσουμε να ξεφύγουμε και την τύχη τους. Κι είναι αυτός ο πιο μεγάλος κίνδυνος που αντιμετωπίζει η εποχή μας. πως θα σωθούμε;

Τον δρόμο μας τον δείχνει ο μεγάλος ιερομάρτυρας του Κυρίου.

Μάθετε από παιδιά να νικάτε τις άνομες επιθυμίες που φλογίζουν την καρδιά σας. Μάθετε να νικάτε πάντα τον αματωλό εαυτό σας. Έτσι θα 'σαστε νικητές στον τραχύ δρόμο της ζωής.

Αλλά και με τον τρόπο αυτό νικητές και θριαμβευτές θα πετάξετε μια μέρα και στην αιωνιότητα. Κοντά στον θρόνο του

Θεού!

Απολυτίκιο Και τρόπων μέτοχος...